

— Кждѣ отивашъ пѣтнице?

— На самодивската планина да занеса на злитѣ духове храна, която имъ праща бати, отговорилъ сиромашътъ.

— Нещастнико, братъ ти помислилъ да те погуби, но ти не се страхувай, защото азъ ще те науча какъ да се избавишъ отъ духоветѣ. Когато стигнешъ до самодивската пещера, продължилъ старецътъ, ще те посрѣщнатъ много зли духове. Тѣ много обичатъ жамбона и ще ти искатъ по малко. Ала ти не имъ давай даромъ, а имъ го продай скъпо.

— А какво да искамъ срѣщу жамбона?

— Искай отъ тѣхъ малката рѣчна воденичка, която е сложена до вратата на пещерата. Тѣ ще ти я дадатъ веднага, защото тя погубва този, който не умѣе да я употрѣбява. Кога се върнишъ, азъ ще те науча какъ да я употрѣбявашъ, за да не те умори.

Сиромашътъ тръгналъ къмъ самодивската пещера и намѣрилъ злитѣ духове. Тѣ го заобиколили и взели да му искатъ отъ жамбона. Той имъ го продалъ за воденичката и се завърналъ благополучно назадъ.

При политѣ на планината го чакалъ старецътъ. Той го спрѣлъ и му далъ тѣзи съвѣти:

— Тази воденичка е много чудна. Тя може да ти смеле, каквото пожелаешъ: и брашно, и гостби и всичко. Щомъ я завъртишъ, отъ долнитѣ ѝ дупчици почва да тече поржченото ястие. Искашъ ли да спре, ще ѝ обърнешъ горния край на сѣверъ и ще я сложишъ на полицата. Така като я употрѣбявашъ, ще прѣкарашъ честити дни до старостъ.

Сиромашътъ благодарилъ на стареца и се върналъ у дома си. Най-напрѣдъ заповѣдалъ на воденичката да смели бѣло брашно; слѣдъ брашното жамбонъ и др. ястия. При всѣко ново нѣ-